

РЕШЕНИЕ

№ 3526

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12045** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по изпратената по подсъдност от Върховния административен съд жалба на И. М. М. срещу писмо рег.№ 21-40-140/13.08.2019г. на министъра на отбраната, обективизиращо отказ за продажба на недвижим имот, държавна собственост, представляващ ателие, находящо се в [населено място], [улица], вх.А, ателие № 2.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като неоснователен, незаконосъобразен, недействителен, противоречащ на целта и смисъла на закона, издаден в нарушение на материалноправните разпоредби. Законното основание на молбата му било чл.46, ал.2 и чл.53 ЗДС и чл.71, ал.1, т.1 ППЗДС, в чиито текстове били включени военнослужещите и то след промяната на Закона за отбраната и въоръжените сили от февруари 2010г. Министерството на отбраната /МО/ дерогирало приложението на разпоредбите на ЗДС поради чл.319, ал.2 ЗОВСРБ. Ако това било така, то била налице дискриминация на категорията военнослужещи спрямо останалите държавни служители и служителите на МВР. В процесното ателие бил настанен през 2010г. като военнослужещ хабилитиран преподавател във Военна академия „Г.С.Р.“. Последвалите промени в ЗОВСРБ, в сила от 26.02.2010г., го мотивирали да подаде искане за закупуване на ателието, но въпреки подадените няколко молби, не последвал отговор. Такъв получил чак през 2013г. с изх.№ 22-10-169/19.07.2013г., в който се обяснявало, че няма основание за прилагане на

чл.319, ал.2 ЗОВСРБ. Въпреки че на него било отказано имало други служители на министерството, на които били продадени жилищни имоти. Намира, че оспореният отказ не съответства на влязлото в сила решение на ВАС. В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата и направеното с нея искане лично.

Ответникът по оспорването чрез юрк.М. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че със Заповед № ЗС-244/16.11.2010г. на министъра на отбраната жалбоподателят е настанен в процесното ателие от жилищния фонд на МО. Изрично в заповедта е посочено, че настаняването е за срока на заеманата длъжност във ВА „Г.С.Р.“, изискваща хабилитация. Въз основа на заповедта е сключен и договор за наем № ВН-42-94/16.11.2010г.

От жалбоподателя на 08.10.2012г. е подадена молба до министъра на отбраната на основание чл.78 и 79 ППЗДС и произтичащите от чл.53 ЗДС подзаконов актове да му бъде разрешено да закупи ателието, в което е настанен. Моли да се приложат чл.46, ал.3 ЗДС и чл.72 ППЗДС. През м.ноември 2012г. е подадена нова молба с аналогично съдържание. На 25.06.2013г. е подадена трета молба със същото искане.

Последвал е отказ за удовлетворяване на направеното искане, обективизиран в писмо изх.№ 22-10-169/19.07.2013г. на министъра на отбраната. Видно от него, отказът е мотивиран с това, че на основание § 129 от Закона за изменение и допълнение на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, обн. ДВ, бр.16/26.02.2010г., в сила от същата дата, Глава десета „Социална политика, провеждана от Министерство на отбраната“ чл.300 – 315 е отменена и е отпаднала възможността за продажба или замяна на имот от жилищния фонд на МО, а процесният имот не попада в хипотезата на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ.

На 29.12.2015г. жалбоподателят е подал нова молба с искане да му бъде разрешено на основание чл.46, ал.2 ЗДС и чл.71, ал.1, т.1 ППЗДС да закупи процесното ателие, заведена с вх.№ 22-10-169/29.12.2015г. Тъй като не последвал отговор жалбоподателят сезирал Върховния административен съд с жалба срещу мълчалив отказ по така подадената молба. По жалбата е образувано адм.д. № 2838/2016г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 5075/19.04.2018г., с което оспореният мълчалив отказ е отменен като незаконосъобразен и делото като преписка е върнато на административния орган за произнасяне съобразно описаните мотиви. С Решение № 11025/16.07.2019г., постановено по адм.д. № 3878/2019г. по описа на ВАС, 5-чл. състав, решението е оставено в сила.

Видно от мотивите на съдебния акт, съдът е приел, че оспореният от И. М. мълчалив отказ е незаконосъобразен, тъй като при наличието на дадена по силата на закона възможност на едно лице при изпълнение на определени изисквания да кандидатства за закупуване на имот - държавна собственост, и при наличието на надлежно депозирана молба с такова искане, административният орган е бил длъжен да

формулира становище съобразно описания в закона ред, което становище следва да включва в себе си и мотиви, които да обосноват заетата от административния орган позиция, приложимите законови норми, регламентиращи определен вид поведение, мнението му за изпълнение на особените изисквания на закона, свързани с конкретната процедура и резултатът от същата, който счита за правилен и законосъобразен. Съответно липсата на изричен акт е пречка за преценка законосъобразността на формирания по заявлението отказ.

В изпълнение на постановеното съдебно решение е издаден оспореният акт – изричен отказ за удовлетворяване искането на жалбоподателя, обективиран в писмо рег.№ 21-40-140/13.08.2019г. на министъра на отбраната. Видно от мотивите на оспорения акт ответникът е приел, че настоящата правна уредба не съдържа правно основание за удовлетворяване на молбата за закупуване на недвижимия имот, част от жилищния фонд на МО, като се е позовал на разпоредбата на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ, постановяваща, че министърът на отбраната може да продава жилища, ателиета и гаражи от този фонд, които се намират в населени места с отпаднала необходимост за МО, Българската армия и структурите на пряко подчинение на министъра. Според ответника, въз основа на приетата на основание тази разпоредба и чл.53 ЗДС Наредба за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия, е невъзможна продажбата на имоти, непопадащи в приложното поле на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ, а чл.46, ал.2 ЗДС е неприложим към конкретния случай. Освен това е посочено, че процесното ателие представлява новопридобит имот /сградата е построена през 2006г., а замяната е реализирана през 2007г./ и разпореждането с него е нецелесъобразно. На трето място е изтъкнато обстоятелството, че правоотношението при продажба на недвижим имот е гражданскоправно, а не административно и подадената молба не създава за министъра на отбраната задължението да извърши исканата продажба, дори ако са налице законовите предпоставки за това.

Съгласно известие за доставяне на л.36 по адм.д. № 11682/2019г. по описа на ВАС писмото е получено от оспорващия на 19.08.2019г. Жалбата срещу него е заведена в деловодството на ВАС на 02.09.2019г.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат, при наличие на правен интерес от оспорването с оглед неблагоприятното засягане на правната му сфера, в преклузивния срок за оспорване. Макар и да е спазен преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, следва да се отбележи, че в случая приложимо е правилото на чл.140, ал.1 АПК, което предвижда удължаване на срока за оспорване на два месеца в случаите, когато в оспорения акт не е посочено пред кой органи в какъв срок може да се оспори акта.

По отношение естеството на оспорения акт съдът приема, че същият има характера и белезите на индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на оспорващия. Продажбата на ведомствени жилища, ателиета и гаражи на лицата, на които те са отдадени под наем, се реализира след осъществяване

на сложен фактически състав, който съдържа както административни, така и гражданскоправни елементи. В административната фаза на това производство са предвидени действия, които следва да се извършат от административен орган – ръководителя на ведомството, на което е предоставено за управление жилището, ателието, гаража, регламентирани от чл.53 ЗДС и чл.71 и сл. ППЗДС, като в настоящия случай този административен орган – ръководител на ведомство, е министърът на отбраната. Отказът на министъра да удовлетвори молбата на оспорващия за закупуване на процесното ателие, засяга неблагоприятно интересите на жалбоподателя, поради което за него е налице правен интерес от оспорването, съответно определя процесното писмо като акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, в предвидената писмена форма и при наличие на задължителните реквизити, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК, при отсъствие на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Разпоредбата на чл.46, ал.2 ЗДС предвижда, че държавни служители и служители по трудово правоотношение в администрацията, както и военнослужещи могат да придобиват без търг недвижими имоти - жилища, ателиета и гаражи - частна държавна собственост, предоставени за управление на съответните ведомства, ако имат най-малко три години стаж в съответната администрация, съответно в Министерството на отбраната, в структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната или в Българската армия и отговарят на условията, предвидени в правилника за прилагане на закона. Продажбата на държавни жилищни и други имоти е регламентирана детайлно в Глава шеста на Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/ - чл.70 и сл. Приложими към конкретния случай са разпоредбите, включени в Раздел I – „Продажба и замяна на държавни жилища, ателиета и гаражи“. Според чл.70, т.1 ППЗДС при условията и по реда на тази глава се извършват продажба на жилища, ателиета за индивидуална творческа дейност и гаражи - частна държавна собственост, на настанените в тях наематели. Продажба на държавни жилища се извършва за задоволяване жилищните нужди на настанените в тях наематели, които отговарят на условията, посочени в чл.71, ал.1 ППЗДС. Според чл.73 на с.н.а. продажбата се извършва въз основа на молба за закупуване, подадена от лицата, отговарящи на условията по чл.71 и нормативите по чл.25, ал.1 до областния управител. Към молбата за закупуване се прилагат следните документи: 1. заповед за настаняване, надлежно заверена, че е в сила към датата на подаване на предложението за закупуване; 2. декларации за гражданско, семейно и имотно състояние; 3. декларация за наличие на обстоятелствата по чл. 71; 4. разрешение от ръководителя на ведомството за закупуване на ведомственото жилище, в което е определена и продажната цена на имота; 5. оценка на имуществото по чл.71, ал.1, т.4 от независим оценител.

Областният управител издава заповед, която съдържа данни за купувача,

определената цена на имота и другите дължими плащания. В заповедта могат да се посочат и допълнителни условия за извършване на продажбата – чл.75 ППЗДС.

Съгласно чл.78, ал.1 ППЗДС продажбата на ателиета - частна държавна собственост, се извършва на настанени в тях наематели, които към датата на подаването на молбата за закупуване отговарят на условията за настаняване по чл.30, ал.1, по реда, установен за продажба на ведомствени жилища /чл.79 ППЗДС/.

От своя страна ЗДС в чл.53 предвижда, че разпореждането при условията на чл.46, ал.2 с жилища, ателиета и гаражи, предоставени за управление на Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи, се извършва от ръководителя на съответното ведомство по ред, определен от Министерския съвет. В изпълнение на посочената разпоредба с ПМС № 193 от 08.09.2010г. е приета Наредба за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия, обн. ДВ, бр.73 от 17 септември 2010г., в сила от 17.09.2010 г. Съгласно чл.11, ал.1 от наредбата компетентен орган за продажбата на имотите от жилищния фонд на МО е министърът на отбраната, който издава заповеди за извършване на продажбите.

В настоящия случай оспореният отказ е издаден от министъра на отбраната, който предвид разпоредбата на чл.53 ЗДС вр. чл.11, ал.1 от наредбата, се явява компетентният административен орган, тъй като се касае за ателие, предоставено за управление на Министерство на отбраната – АДС № 07353/06.11.2009г. на л.62-63 по адм.д. № 11682/2019г. по описа на ВАС.

Спазена е установената писмена форма /чл.59, ал.1 АПК/ като административният акт съдържа реквизитите, посочени в ал.2 на чл.59 АПК т.ч. фактически и правния основания за издаването му, с което са изпълнени указанията на съда, дадени в мотивите на Решение № 5075/19.04.2018г., постановено по адм.д. № 2838/2016г. по описа на ВАС. От фактическа страна отказът е мотивиран с обстоятелството, че не е налице отпаднала необходимост от процесния имот; продажбата е нецелесъобразна, тъй като се касае за новопридобит имот, получен чрез замяна, реализирана през 2007г. като самата сграда, в която се намира ателието е построена през 2006г. От правна страна отказът е мотивиран с неприложимост към конкретния случай на чл.46, ал.2 ЗДС, както и на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ.

Продажбата на ведомствени жилища и ателиета, държавна собственост, се извършва при осъществяване на сложен фактически състав като административното производство приключва с издаване на заповед по чл.75, ал.1 ППЗДС вр. чл.46, ал.2 ЗДС. Отправянето на писмено искане за закупуване на държавно жилище, ателие, гараж, не обвързва административния орган /в случая министъра на отбраната/ със задължение за удовлетворяването му при наличие на предпоставките, регламентирани в чл.71, ал.1 ППЗДС. Т.е. дори лицето, заявило желание да закупи имота, да отговаря на всички поставени от посочената разпоредба изисквания, това не означава, че компетентният орган следва да се произнесе с положителен за него административен акт. Този извод следва, както от съдържанието на чл.75, ал.1 ППЗДС, така и от съдържанието на чл.74 ППЗДС, съгласно която разпоредба преценката дали да бъде извършена продажбата на държавния имот се извършва, както по законосъобразност, така и по целесъобразност. Преценката за целесъобразност от друга страна, е изключена от съдебен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.146 АПК вр. чл.83,

ал.2 АПК и чл.129, ал.2 АПК.

За пълнота, с оглед наведените в жалбата доводи, следва да се посочи, че чл.71, ал.1 ППЗДС регламентира условията, на които следва да отговарят лицата, желаещи да закупят държавния имот и визираните в правната норма предпоставки следва да са налице кумулативно, т.е. не е достатъчно наличието на някое от основанията – в конкретния случай искането е направено на основание чл.71, ал.1, т.1 ППЗДС.

Що се касае до приложението на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ то същата разпоредба се явява специална по отношение на чл.46, ал.2 вр. чл.53 ЗДС и въвежда допълнителни изисквания при извършването на продажби на недвижими имоти, предоставени за управление на МО. В конкретния случай в мотивите на оспорения отказ са изложени съображения, както за неприложимост на чл.46, ал.2 ЗДС, така и за неприложимост на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ – процесното ателие се намира в населено място, в което има структури на МО, т.е. необходимостта от имота не е отпаднала, същият е предвиден за задоволяване на социалните и жилищните нужди на военнослужещите и на цивилните служители в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. М. срещу писмо рег.№ 21-40-140/13.08.2019г. на министъра на отбраната, обективизиращо отказ за продажба на недвижим имот, държавна собственост, представляващ ателие, находящо се в [населено място], [улица], вх.А, ателие № 2.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: